

Köprüler Ve Akrabalık İlişkileri

– Mesut Kaymakçı · 14 Ağustos 2010

Köprüler aralarında çeşitli yükselti farkı olan yollar arasında bağlantı kurarlar.. Bu yazımızın konusu trafikte kullanılan köprülerden ziyade mecaz anlamdaki köprülerdir. Köprü sözcüğünü gerçek anlamının yanında mecaz anlamda da kullanırız. Bu anlamda hayatımızın belli evrelerinde seviyeler atlayacak oluruz, mesafeler kat edecek oluruz ya da köprüler geçecek oluruz ki önceki durumumuzdan daha avantajlı olmamızı sağlar.

Kullandığımız bir atasözü vardır: " Köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyeceksin" Günlük hayatımızda bu şekilde sembolik "köprü"ler ve "ayı"lar vardır. Biz kişiliğimize göre "yol"umuza devam ederiz. Doğal olarak bu sembolik "köprü" ve "ayı"lara aldığımız tavır bizim kişiliğimizi ortaya çıkarır. Bir işimiz vardı deyip " boynumuzu büküp" köprünün öbür tarafına geçmeyi planlayan insanlar "kişisel çıkar"ı hedeflerler. Mesela işin kolayını seçip "ayıya dayı demek" bir tavidir. Ayının da gönlünü yaparak geçmeyi planlamak bir karakter meselesidir. Zaten ayının kaybedecek bir şeyi yok. Fakat, ayıya dayı diyerek "kişisel çıkarı" ön plana alan "kişiliklerini de arka plana atan insanlar "ayının yeğeni" olmuş olurlar. Bundan sonraki hayatlarında hep bu "akrabalığa" uygun hareketlerde bulunmaya devam ederler. Çünkü, onların bu kolay olanı seçerek direnmeyen ve alternatif üretmeyen o ruh hali kişiliklerine hakim olur.. Bundan sonra gördükleri her zorlukta mücadele etmek yerine "boyun büküp" yolumuza devam etmeyi tercih edecekler. Yani, köprünün başına kendi kimliğiyle gelerek köprüden birilerinin "tanıdığı" olarak çıkmış olacaklar. Yeni bir konumlarıyla beraber yeni bir kimlikleri olacak. Yeni bir kimlikleri olacak; çünkü bu tip insanlara "dayı" derken görenler onları bu şekilde değerlendireceklerdir. Dereyi kendi hakkıyla değil de dayısının köprüsü ile geçenleri herkes birilerinin "yeğen"i olarak tanıyacaktır. Biz tanımıyoruz deseler bile "köprü"sünden geçmekle zaten bu akrabalığı onaylamış oluyorlar. Mevlana diyor ki: Ya olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol." Yani kişiliğin neyse ona göre davran şeffaf ol. Çıkarı için kişiliklerinden taviz verenler hayatta karşılıklarına çıkan her köprüde artık esas duruşa geçip bu sefer kime boyun bükceklerini düşünmeye başlarlar. Elde edilmiş gibi görünen "kişisel çıkarlar" varsa bile bu çıkarları "delikanlı duruş" ları karşılığında almış oldular. İnsan kendi hayatında her zaman ilerleme halindedir. Fakat insan şuna dikkat etmeli ki bu ilerleyen onun "asıl kimliği" mi yoksa yeni "dayısının kimliği" mi? Yani, ilerleme adına verilen her taviz kimlik kaybını getirecek ve bedenen ilerlerken düşünce olarak aynı yerde olacaklar. Çünkü bedenler köprüyü geçmişken fikirlerimiz değil "sembolik ayı"ların fikirleri ilerlemiş olacak. Hz. Ali der ki : "Eğri cetvelden düz çizgi çıkmaz." Biz kişiliğimizden taviz verirse birilerinin önünde eğilirsek başkalarına nasıl doğru olunması gerektiğini söyleyebiliriz.

Bir şiir var:

Bir duruşu olmalı insanın! Sokak lambaları gibi dimdik! Işık vermeli dibine ve etrafına..Yine de ödün vermemeli mum misali kendinden. "Gurur" sözcüğünü "Onur" ile değiştirmeli lûgatından . Eğer kuralları

hiçe sayıp kuralsız yaşamaksa idol, bir onurunu, bir de şapkasını yanından ayırmamalı insan. Koltuğunun altına onurunu, başına şapkasını alıp "Eyvallah" diyebilmeli Kendisi olmalı insan, kendini bilen...!!

Bizim bu noktada çözüm adına alternatifler üretebilmeliyiz. Bizimle aynı sorunu paylaşan insanlar yeni bir köprü yapabilirler. Ya da köprüden kolay geçmek yerine ırmağı yüzerek geçebiliriz. Yani bu tip insanlara işimizi düşürmemeliyiz. İşimiz düşse bile onlardan herhangi bir talepte bulunmamalıyız. Belki birtakım küçük faydalar edinebiliriz. Fakat başımızın dikliğini kaybetmiş olabiliriz ki bu daha kötü bir durumdur. Psikolojimize işlerse her gördüğümüzden bir şey isteme bir alışkanlığımız oluşabilir. Köprüden hiç geçmesek ne olur? Unutulmamalı ki geçilmesi gereken bütün köprüler dünyada değil.

Mesut Kaymakçı